

בס"ד

**נֵס תַּחֲיִית
הַמַּתִּים – מִירוֹן
שְׁנַת תרפ"ג**

כיתות א' – בהר תשע"ד

"תלמוד תורה" כלל חסידי מודיעין צילית

... והנה לא אוכל להתאפק ולעצר מלספר מעשה
ה', מעשה נס ופלא כי נורא הוא, אשר בעינינו ראינו,
והנני עד ראיה לספר בקהל מעשה נס ופלא שראיתי
בעיני בהיותי במירון ביום ל"ג בעומר בשנת תרפ"ג
שחל אז ל"ג בעומר ביום הששי, ושכמעט רב הקהל
מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג בעומר נשארו במירון
לשבות שם את יום השבת. וטעמנו אז שמחת שבת
על אית פלאית. וביום שבת קדש בבקר אחר תפלת
מוסף שהתפללנו בבית המדרש על יד ציון קדשו
הקדוש הרשב"י במנין האחרון קרוב לחצות היום, ויהי
נשמע קול רעש גדול שילד אחד מאחינו הספרדים
שאמו נדרה לעשות לו תגלחת (חלאקה) הראשונה
במנהג הידוע, ופתאם אחזתו להילד מחלת הח"ר
רחמנא ליצלן, ושבק חיים לנו, והילד היה מונח באחד
החדרים הקטנים הבנויים למעלה על גגות הציונים
בחצר הקדש, וצו הרופאים (שהיו שם מטעם
הממשלה) שצריכים לעשות הסגר שהיו בחצר על
מספר ימים וכשנשמע מהחצר פקדה זו, רבים מההמון
נבהלו והתחילו לברח מהחצר החוצה אל ההרים
וגבעות אשר שם, אבל מיד הגיעו ובאו שוטרי
הממשלה וסגרו החצר על שעריו ואין יוצא ואין בא.

וּמִבֵּית וּמִחוּץ הָיוּ נִשְׁמָעִים צַעֲקוֹת קוֹלוֹת וּבְכִיּוֹת, כִּי רַבִּים מֵהַיּוֹצֵאִים מִחוּץ לַחֹצֵר עָזְבוּ אֶת יְלֵדֵיהֶם וְאִנְשֵׁי בֵיתָם, וְחִפְצֵיהֶם בַּפְּנִים הַחֹצֵר, וְהַחֹצֵר נִסְגָּר וְנִשְׁמַר ע"י הַשּׁוֹטְרִים. וְעַל כָּלֵם עָלָה וְנִשְׁמַע קוֹל יְלֵלָה מֵהָאִשָּׁה עִם הַיֶּלֶד הַמֵּת, שֶׁבָּנָה הָרָאשׁוֹן וְהַיְחִידִי, שֶׁהֵבִיאָתוֹ עַל תְּגִלַּתּוֹ הָרָאשׁוֹנָה, אֵין. וְנִהְפָּכָה שִׁמְחָתָה לְתוֹגָה, וְאִנְכִי בְעֵינַי רָאִיתִי אֶת הַיֶּלֶד מוֹנֵחַ בְּחֹדְרוֹ עַל הָאָרֶץ יְרוֹק וּמֵת. וְכָל הַקָּהָל נִצְטָעְרוּ עַל נֶפֶשׁ אַחַת מִיִּשְׂרָאֵל וְצָעַר אִמּוֹ, וְלֹא יָכְלֻוּ מְרַב צָעַר לַעֲשׂוֹת קָדוֹשׁ וּלְסַעַד סְעוּדָתָא דְּצִפּוֹרָא דְּשִׁבְתָּא, וְהִנֵּה פִתְאֻם קָמָה אִם הַיֶּלֶד וְחִגְרָה מִתְּנָה כְּאִשֶּׁת חֵיל וּלְקַחָה אֶת הַיֶּלֶד הַמֵּת עַל יְדֶיהָ וַיְרֵדָה לְמִטָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁעַל יַד הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ הַרְשָׁב"י, וְהִנִּיחָתוֹ עַל הָרִצְפָּה שֶׁעַל יַד הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ, וּבִקּוֹל מַר וּבְבָכִי

צעקה האשה אם הילד, אוי צדיק, צדיק רבי שמעון,
הנני אמתך באתי כאן לכבודך לגלח בני היחידי להביאו
כאן ביום ל"ג לעמר, ואתמול הביאותיו חי ועשיתי לו
התגלחת בשירים ובזמרה, בתך ובכנור, במשתה
ובשמחה (כמו שנוהגים שם) ועתה איך אסע מכאן בלי
הילד כו' כו', ובאיזה פנים אבואה הביתה ? ! , וקולותיה
ובכינותיה היו נשמעים על כל החצר הקדוש, ולב מי לא
נמס כמים לשמע את קול צעקת האשה מרת הנפש,
ואחר כך קמה ואמרה: צדיק, צדיק, הנני מניחתו לפניך
כמו שהוא, אנא ממך אל תבישנו ואל תחזיר פני ריקם,
ותחזירו לפני חי ובריא כמו שהביאותיו אתמול לפניך,
ויתקדש שם שמים ושמן בעולם, וידעו כי יש ה' וצדיקים
שופטים בארץ. ולסגלה סגרו הדלת של הבית הכנסת
של ציון הרשב"י ולא נשאר רק הילד. וכעבר איזה
רגעים הקול נשמע מבית הכנסת, צעקת הילד לאמו.
והחכם שם פתח הדלת לפניו, והנה הילד קם על רגליו
וצועק "אמא תני לי מעט מים כי צמא אני", ונתנו לו
מים, והיא העלתו הגגה, למקום חדרה מקדם. ונעשה
שם רעש גדול מתחת הילד המת, וכל הקהל בא
לראות הילד החי, וגם הרופאים נתאספו שמה ובדקו
את הילד, והודו ואמרו שאין זה בדרך הטבע כלל, אלא

מַעֲשֵׂי נִסִּים תַּחֲתֵי הַמַּתִּים עַל יְדֵי הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי
שְׁמַעוֹן. וְהַתִּירוּ תַּכְף וּמִיד לִפְתַּח שַׁעֲרֵי הַחֲצֵר, כִּי אֵין
צָרָךְ לַעֲשׂוֹת הַסֵּגֶר וְהִיא זֶה קָדוֹשׁ ה' גָּדוֹל מְאֹד. וְכָל
הַקָּהָל בִּרְכוּ בְּרַכַּת מַחֲיָה הַמַּתִּים.

(סֵפֶר הַלּוּלָא דְרִשְׁבִּי דָּף ט')